

traadt et Forslag af den høitærede Indenrigsministerer under Nr. 254 som Følge af, at det har tiltraadt et Forslag under Nr. 37 angaaende Veie af Lokaler til Statstelegrafens Materialforvaltning. Flertallet har modsat sig dette Forslag, idet vi have modsat os Forslaget under Nr. 37, som staar i Forbindelse hermed. — En lignende Forbindelse med tidligere Forslag er der mellem Forslaget under Nr. 354 og Forslaget under Nr. 31 til § 6 om Telegraffstationen i Roskilde. Dette Forslag maa ligeledes Flertallet fraraade af samme Grund, som man maatte modsætte sig de Bevillinger, der ere forlangte til Forandring og Udvidelse af Lokaler til Telegraffstationen i Roskilde. — Der er ikke flere Ændringsforslag til §§ 26 og 27 vedrørende Indenrigsministeriet.

Indenrigsministeren (Finzen):

Den ærede Ordfører henstillede til mig i Anledning af det Ændringsforslag, som er opført under Nr. 266: Optrædningsarbejder i Thyborøn Kanal, og som er stillet af mig, om jeg vil tage det tilbage, fordi det staar i nøie Forbindelse med Spørgsmaalet om Rystfiskeriarbejdet i det Hele taget paa Sjyllands Vestkyst, som efter den ærede Ordførers Udtalelse er blevet udsat til 3die Behandling. I Genhold hertil skal jeg tage mit Ændringsforslag under Nr. 266 tilbage.

Formanden (Berg): Optager Nogen det tilbagetagne Ændringsforslag? (Ophold). Det er altsaa bortfaldet.

Scharling: Det allerede fra først af gennemføgt finantsielle Slør, som den ærede Ordfører drog for Flertallets mange og store Medføttelser og Nægtelser, har efterhaanden under den fremadskredne Forhandling faaet adskillige Revner og Huller, og særlig i Slutningen af hans Foredrag om § 19 bleve de politiske Hensyn meget stærkt betonedes som det egentlige Dække for Medføttelserne eller Nægtelserne. Ved § 26 blev imidlertid atter det finantsielle Slør trukket for, og det blev hævdet, at det var Statens nuværende finantsielle Status, som gjorde det umuligt at bevilge 10,000 Kr. til Beskrivelse af Udgifterne ved Industriforstillingen i Odense. Det har ikke været Mindretallets Opfattelse, at Statens finantsielle Status er saaledes, at man ikke i 1885 skulde kunne give Fyn den samme Bevilling, som man i 1875 gav Sjylland. — Hovedpunktet i Dag er jo nu, da Forslaget om Siftringsarbejder paa Sjyllands Vestkyst ikke ligger for, Ændringsforslagene til § 27. Da det jo atter her er væsentlig

finantsielle Betragtninger, som i forstjellige Retninger gjøres gjældende, skal jeg tillade mig at komme lidt ind paa et Foredrag, som vi i Lørdags hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage). Da det ikke stod i nogen særlig intim Forbindelse med § 6, men i væsentlige Retninger berørte Forholdet til § 27, maa det maasse være mig tilladt her at komme noget nærmere ind paa det. Det ærede Medlem betegnede, om jeg forstod ham ret, sit Foredrag som et af de Minre, som det af og til i det parlamentariske Liv er nødvendigt at aflevere. Dette forekommer mig i alt Fald at være altfor betydende, thi det ærede Medlems Foredrag ere altid underholdende og Opmærksomhed værd og danne en behagelig Afveking i Forhandlingerne her i Salen. Specielt maa jeg for mit Vedkommende tilstaa, at naar man som jeg har en særlig Tilbøjelighed til kjedsommelige, nøgne Fakta, saa gjør det en oplivende Virkning at høre saadanne mere fantassifulde Foredrag som det ærede Medlems. Navnlig var det underholdende at høre den humoristiske Skildring, som han gav af Finantsministerens Skikkelse, idet han skildrede denne som den rundhaandede, flotte og velvillige Finantsminister, som gjerne vil gjøre Alle tilpas, og som sthyder den stemme Rigsdag frem som en Bussemand, der er en Hindring for alle mulige nyttige Kravs Opfyldelse. Jeg maa ved denne humoristiske Skildring saa levende mindes Forhandlingerne i Fjor om Toldreformen, hvor dette Things Flertal meget rundhaandedt vilde stænke Skatteyderne indtil 7 Millioner Kroner, medens derimod Finantsministeren meget bestemt holdt Paaaget i paa Statskassen og erklærede, at dette ikke kunde ske, medens han var Minister. Jeg maatte ogsaa ret levende mindes de Skærmydser, som Finantsudvalget har efter har har ført med Ministeren om Invalideforsørgelse, hvor Udvalget stadig, og efter min Mening med Føie, opfordrer Ministeren til dog at være noget mere rundhaandet overfor de gamle Krigerere, som lide under Eftervirkningen af tidligere Felttogets Strabadser, selv om det kan være dem vanskeligt at bevise deres egentlige Invaliditet i Ordets strengere Betydning. Jeg kom ogsaa til at tænke paa den Forhandling, som førtes i Fjor, angaaende en Bevilling, hvorved Staten skulde vise sig rundhaandet overfor Kommunerne ved at betale Grundene til Toldkammerbygninger og deslige, hvor ligeledes den høitærede Finantsminister vel gav efter for Udvalgets Ønsker, men kun paa den udtrykkelige Betingelse, at det var Udvalget selv, som stillede Forslaget og kom til at staa